

SLOVENKA

Glasiło slovenskega ženstva

St. 6.

V Trstu 13. marca 1897.

Letnik I.

Meseca marca praznuje se še god teh-le slovanskih svetnikov, ki so v zadnji št. izostali po pomoti: 2. Milena, 4. Kazimir, 5. Danica, Bogomila, 8. Kosana, 10. Stana, 12. Božana.

Sestram.

Sodelujmo sestre drage
Za „Slovenko“ mlado dete;
Sodelujmo marno za njo
Vse, ki smo Slovenke vnete.

Saj je vsaki v duši vzrastla
Cvetka nežne domišljije;
Marsikteri je podaril
Stvarnik, — cvetko poezije.

Da! okinčajmo „Slovenko“...
Če so tudi cvetke male, —
Vendar cvetka pri cvetici
Da nam kmalu vence zale.

Daj ji Ti povesti nežne;
Daj ji Ti novele krasne,
Ti romane, Ti opise
In Ti pesmi rajsko-jasne.

Ljubav za „Slovenko“ mlado
Bode kmalu razcvetela,
In kot list deklet slovenskih
Bo — „Slovenka“ nam slovela!

Mirka.

Iz velikomestnega življenja.

Načrtal —S—

I.

V enem delu predmestja, kjer prebivajo najrevnejši delavci v malih, zadolhlih stanovanjih, je bivala obitelj srečna in zadovoljna v svojem siromaštvu. A dolgoletna bolezen je ugonobila reditelja družine, udova z malo si-

roto je ostala zapuščena. Primernege dela ali zasluzka ji ni bilo možno dobiti, glad pa se je oglašal vedno glasneje. Prisiljena je bila prositi pomoči od onih, ki so živeli v vsem izobilji, prisiljena, obračati se na milosrdje tujih ljudi. Vse življenje je prebila v revščini, a doslej ni bila nikdar še v položaju, da bi morala prosjačiti. Sila pa je dovedla ubogo udovo do tega. Šla je v mesto, obupno se ozirala po krasnih palačah, kjer bivajo mogotei in bogatini, ni jim zavidala njih inetja, njih sreče, želela si je le, da bi vsaj nekoliko, vsaj stotino od svojega preobilja podarili nji in njenim vrstnicam — kako bi bili hvaležni osrečeni ubožci!

Ljudstvo je kar trumoma prihajalo mimo nje: hoteli so po opravkih, dasi je bila nedelja; vsak zamišljen v svoje skrbi in svoje opravilo. Opazil je ni nikdo, ali vsaj pobrinil se ni nikdo zanjo, niti za dete, ki je stozalo drobni ročici k materi. Tako je dospela do cerkve, uprav ob času, ko je dohajala gospoda k slovesni veliki maši. Malokdo iz pobožnosti, marsikdo, da čuje izborno petje in glasbo, da razkazuje in občuduje toalete, da se ondi snide s znancem ali znanko.

V elegantni kočiji privede se bogato opravljena gospa. To hoče poprositi milodara, morda bogato obdari ubožico ter jo vsaj za par dni otme gladu. Komaj izusti prosilka prve besede, nagubanči se poprej sladko se smehljajoči obraz, zaničevalen pogled iz bistrih očij jo zadene, „nesramna vlačuga“ zasikajo drobne ustica in gospa šumi v cerkev — k molitvi, k daritvi.

K poniževalnemu prosjačenju namesto sočutja še sramotnje, namesto usmiljenja, zaničevanje! Preveč je to za ubogo materino srce. Kupa trpljenja ji ni bila nikdar tako grenka kakor v tem trenutku. „Ako med ljudmi ne najdem usmiljenja, bodi mi Bog milostljiv“, šepče ter se hitro odpravi proč, daleč proč od otožnega mesta.

Dunava, ki vali svoje sinje valove blizo prestolice v hitrem teku proti črnemu morju, je bila že marsikakemu obupancu hladen grob, kjer si je utopil žalost in gorjé. Tako je našla tudi ubožica z otrokom ondi rešitev